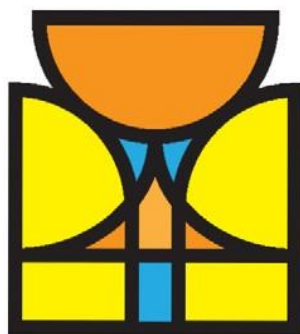

Druhý Sbor
Českobratrské Církvě Evangelické
V Praze 3 – Žižkově

2024

5

*Epištola Žižkovským
neděle 4. února 2024*

*uzdravuje ty, kdo jsou zkrušeni v srdci,
jejich rány obvazuje.
On určuje počet hvězd,
on každou vyvolává jménem.
(Ž 147,3-4)*

POZDRAV

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, srdečně Vás zdravím z našeho žižkovského sboru. Přeji vám pokojný čas, odvahu čelit výzvám, které přicházejí, dostatek sil do veškerého vašeho konání. Ať vás Pán Bůh provází a žehná vám.

Těším se na setkání s Vámi.

Dnešní sbírka byla určena na Potravinovou banku.

Děkujeme za Vaši štědrost i za to, že pamatujete na náš sbor.

Program následujícího týdne:

V pondělí v 17:30h se sejde Tensing.

Ve středu v 9:30h se koná setkání maminek s malými dětmi a od 20:30h Biblická půlhodinka online.

Jsem Vám k dispozici pro osobní rozhovory, návštěvu, modlitbu, praktickou pomoc, stačí dát vědět mailem nebo telefonem.

Těším se na Vás, Vaše farářka Olga Mrázková

ČTENÍ: Job 7, 1-7

Zdali není člověk na zemi podroben v službu, nejsou jeho dny jako dny nádeníka? ² Jako baží otrok po stínu a jako nádeník čeká na výdělek, ³ tak se mi dostaly dědictvím daremné měsíce, noci plné trápení se staly mým údělem.

⁴ Když uléhám, ptám se: ‚Kdy už vstanu?‘ a pak zase: ‚Kdy se snese večer?‘ Syt jsem toho, na lůžku se převalovat do rozbřesku. ⁵ Mé tělo je obaleno červy a strupy plnými prachu, kůže mi puká a mokvá. ⁶ Rychleji než tkalcův člunek uběhly mé dny, skončily v naprosté beznaději.

⁷ Bože, pomni, že můj život uprchne jak vítr a nic dobrého už nikdy nespatří mé oči.

EVANGELIUM: Mk 1, 29-38

²⁹ Když vyšel ze synagógy, vstoupil s Jakubem a Janem do domu Šimonova a Ondřejova. ³⁰ Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. ³¹ Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Horečka ji opustila a ona je obsluhovala.

³² Když nastal večer a slunce zapadalo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. ³³ Celé město se shromáždilo u dveří. ³⁴ I uzdravil mnoho nemocných rozličnými neduhy a mnoho zlých duchů vyhnal. A nedovoľoval zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je.

³⁵ Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil. ³⁶ Šimon a jeho druhové se pustili za ním. ³⁷ Když ho našli, řekli mu: „Všichni tě hledají.“ ³⁸ Řekne jim: „Pojďte jinam do okolních městeček, abych i tam kázal, neboť proto jsem vyšel.“

KÁZÁNÍ

Tenhle text na mě vykoul jako perikopa, jako čtení na dnešní neděli. Když jsem ho viděla, tak jsem si říkala, že je to tak trochu retro: protože jsem tady totiž začínala právě kázáními na Markovo evangelium. Chtěla jsem se podívat, jak jsem na to téměř před těmi pěti lety kázala a zjistila jsem, že tenhle kratičkový nenápadný příběh jsem tehdy přeskočila. Tak dnes té Petrově tchyni tak trochu vrátím dluh.

ii.

Ten příběh v Markovi není vytržený ze souvislosti. Ještě pořád to v první kapitole docela přirozeně zapadá jedno do druhého: Ježíš si povolá první učedníky, kteří jsou z městečka Kafarnaum. Hned nejbližší sobotu s nimi vstoupí do místní synagogy, v tom Kafarnaum, a tak trochu se místnímu shromáždění představuje. Jenže toho zas tak moc nestihne říct. Vyběhne tam na něho někdo, kdo vypadá jako posedlý. Jako posedlý myšlenkou, že Ježíš tady *nebude* nic povídat o žádném Božím království.

Ale Ježíš ho uzdraví.

Pak Ježíš odejde k jednomu ze svých prvních učedníků. Jde k Petrovi, který ho pozve k sobě domů. Tam, v klidu (jeho) domova uzdraví Petrovu tchyni.

„Ježíš k ní přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji.“ Používá ten nejintimější ze všech smyslů. Dotek. Ježíš nemá strach z nákazy, z našich ran, z našich zranění. Dotýká se nás, vstupuje do našich strachů, do bolesti. Můžeme vidět a být přitom neviděni, ale nemůžeme se dotknout, aniž bychom pocítili vzájemný dotek. Ano, někdy se cítíme dotčeni, aniž by ten druhý tušil, čím a že se nás vůbec dotkl. Ale to je jiná kapitola.

Pak všichni zřejmě společně povečeří, protože tam čtete, že vstala, aby je obsluhovala u stolu. Mezitím se ale venku shromáždí celé městečko s řadou dalších, kteří by potřebovali z toho či onoho také uzdravit. A Ježíš trpělivě uzdravuje.

Na první pohled to vypadá jako bezchybná série: Ježíš uzdravuje skoro jak na běžícím pásu: na veřejnosti i v soukromí; při sobotním shromáždění, pak jen tak doma před večerí, a zase venku pod širým nebem. Vypadá to, že Marek nám chce ukázat, jak – vychází hvězda jeho slávy, jak se rozjíždí Ježíšova Obvykle, kdež máme sami se sebou problém, tak děláme problémy. činnost. Dnes večer se tam shromáždí celé městečko. Zanedlouho to budou zástupy z celé Galileje i z ještě větší dálky.

iii.

Asi ano. Ale když se na to podíváme víc z blízka, můžeme to vidět i jinak: jako den plný nezdarů a náhlých zvrátů. Ježíš se svými prvními učedníky poprvé vstoupí do místní synagogy. Chce tomu místnímu shromáždění něco říct, a taky to začne říkat. Ale potom ho ten kdosi hodně výrazný přeruší. A je s ním problém. Charakteristicky: je s tím „posedlým“ problém, protože on má sám se sebou problém. Obvykle, když máme sami se sebou problém, tak děláme problémy. Zoufalé činy, neadekvátní chování, odrzé děti, často je to signálem volání o pomoc. A pak hodně záleží na tom, jestli jsme schopni to volání vypozorovat, rozkódovat. A vhodně na to reagovat.

Ježíš ten problém vyřešit dokáže. Na místě. Tak, jak to dokáže asi jen on. Osvobodí toho člověka od jeho démonů.

Jenže pak už tam není ani zmínka, že by něco v té synagoze ještě mohlo pokračovat. Atmosféra se zcela změnila. Všichni jsou z toho paf – celí u vytržení, ale že by někoho ještě zajímal zbytek kázání? To zůstalo nedořečené – ne proto, že by to Ježíš chtěl záměrně nedoříct, že by si chtěl ještě něco nechat na příště. Ale proto, že dnes už nikdo neposlouchá...

iv.

Pak se tedy odeberou do soukromí. Petr Ježíše pozve k sobě domů.

To vypadá na první pohled idylicky. Aspoň než si spočítáme, kolik se jich tam asi musí vejít: Marek říká, že tam bydlí bratři Petr a Ondřej. Petr tam má i tchyni, která je tam doma, to znamená, že i svou rodinu. Do toho tam přijde Ježíš s dalšími učedníky. Pokud nemají pěkně rozlehlou vilu, tak to tam musí být dost na těsno. Jenomže tam na ně čeká další nepříjemnost: místo pohostinného přijetí je tam čeká *nemoc*. Petrova tchyně, která by je určitě ráda přivítala, nemůže ani vstát a nejspíš se nemůže ani probrat z vysokých horeček. Takže přichází další improvizace, další rozčarování, které je třeba nějak zvládnout a překonat.

A ano, Ježíš to zvládne.

A nakonec dojde i na tu večeři. A mohl by konečně následovat odpočinek po náročném dni, dni plném nečekaných překvapení.

Jenomže mezitím už se venku shromáždí celé městečko. Marek si tady vyhraje se slovem *synagoga*, které doslova znamená *shromáždění*. Ráno šel Ježíš do místního shromáždění. Teď se to shromáždění přesunulo k němu. Před dveře. Nepřišli ale proto, že by si doposlechli započaté kázání.

Přinesli mu tam všechny všelijak nemocné, s různými neduhy. A Ježíš jich mnoho uzdravil.

Vykladači se dohadují, jestli tady to Markovo *všechny* a *mnoho* (přinesli *všechny* a pomohl *mnoha*) – jestli to znamená totéž. Že pomohl na místě všem, nebo jich sice uzdravil hodně, ale dost mu jich ještě zůstalo na zítřek.

v.

Jenomže zítra jim Ježíš uteče.

Opustí davy, které už po ránu přicházejí jako do ordinace. Opustí i to útulné prostředí Petrova domu.

Uteče zřejmě ještě za rozbřesku, dřív, než se učedníci probudí. – Protože čteme, že ho musejí docela dlouho hledat.

Nakonec ho najdou na kopci za městem, jak se modlí.

Jak se možná modlí, že takhle si ten začátek své činnosti nepředstavoval.

A když mu učedníci řeknou, už tak trochu vyčítavě: *všichni už na tebe čekají*, odpoví: *jdeme jinam*.

Co si z tohoto rozhovoru a vůbec z tohoto zvláštního konce příběhu můžeme odnést?

Možná to, že ani Ježíšovi, ani tady na začátku nejde všechno tak úplně podle jeho představ. Protože my lidé jsme trochu jiní, než si představoval. A nejspíš i on je trochu jiný, než si zase představujeme my.

(Přinejmenším je jiný, než si představovali ti, co teď na něj marně čekají v Kafarnaum).

Ale nebojme, on se tam zase brzy vrátí.

vi.

Možná se ten text dá vyložit i tak, že Ježíš není jenom náš. Že není výhradně náš. Patří i do jiných společenství. Do jiných náboženských seskupení, i do míst, kde si ho nejspíš nepředstavujeme.

V Kafarnaum už ten dojem začínali mít – že Ježíš je přece *jejich*. Že na něho mají přednostní právo. Má tady přece své učedníky. Musejí se srovnat s tím, že ti odvedle ho budou mít taky.

vii.

Marek nám nabídl dva pohledy na situaci.

- Nejprve sérii Ježíšových uzdravování a vůbec úspěchů. Kam přišel, tam byl žádán.

- Ten druhý pohled to vidí spíš jako sérii přetrhovanou nepředvídatelnými komplikacemi a zádrhely.

Až nakonec jako by Ježíš řekl: zkusíme to raději na chvíli někde jinde.

- Ale nakonec nám ten dnešní příběh nabízí ještě jeden pohled. On přece nevypráví jen o Ježíši. Vypráví ještě o někom jiném.

viii.

Ten třetí pohled je pohled na osamělého člověka. Na člověka, který se může cítit osamělý, i když je obklopený lidmi. Přestože jsou tam možná nacpáni jako sardinky.

Ano, to je pohled Petrovy tchyně. Která by vlastně měla být hlavní postavou dnešního příběhu. A přesto jsme si jí ani my zatím tak moc nevšimli. Vzali jsme ji na vědomí, to ano. Tot' vše.

Přitom: kolem ní se toho hodně děje. Vypadá to, že celé Kafarnaum, celé městečko je už od rána na nohou. Jenomže ona je mimo; omámená a oslabená tou svou horečkou.

Dokonce její vlastní zeť nějak souvisí s tím Ježíšem, *kvůli kterému* je městečko celé na nohou. Někdo z její rodiny je přímo v centru toho dění.

Jenomže ona ne.

Jak ztrácíme síly, dostáváme se do větší a větší izolace.

Přichází to plíživě, že si to zpočátku ani neuvědomujeme. Jindy se to přižene jako vichřice, něco se nečekaně radikálně zvrtně. Stačí špatně došlápnout... Nezřídka se ostýcháme doptávat a projevit zájem, bojíme se, abychom nebyli příliš vtíraví. A bariéra osamění, zed' pak mezi námi jen roste. Síť dobrých vztahů a láska však dokáže překonat veškeré překážky.

Její zeť, Šimon Petr, si toho Ježíše přivede přímo k nim domů na návštěvu. A nejspíš u nich zůstane i na nocleh. A dalších pár učedníků také.

Jenomže ona je mimo a připadá si bezmocná a jaksi nepoužitelná. A nepotřebná, protože s touhle horečkou nebo co to s ní lomcuje, se ani nepostaví na nohy, natož aby je přivítala, jak se patří.

Trochu jako Job, jehož truchlivé úvahy jsme slyšeli jako první čtení. Tak moc si potřebujeme připadat užiteční, být někomu ku prospěchu. Přijmout, že i když už nesvedeme pohlídat vnoučata, napéct koláče, vyprávět příběhy, tak náš život má cenu sám o sobě, to je výzva na celý život.

ix.

Tenhle příběh má šťastný konec a na rozdíl od Joba na něj nemusí Petrova tchyně čekat až na konec knihy.

Nakonec totiž nevadí, že nemohla přijít a přivítat hosty. Ježíš totiž přijde za ní, do té její komůrky, nebo kam ji s tou horečkou odklidili. Ježíš si s ní přijde tak říkajíc potřást rukou. Vlastně je to dost *doslova* - potřást rukou.

A podat si ruku s Ježíšem, to člověku zvedne náladu, vleje energii do těla. To se hned cítí lépe.

Ježíš jí podá „pomocnou ruku“ a ona se uzdraví. A abychom si nemysleli, že to snad byl jenom její

subjektivní pocit, dovolí si i Marek takovou malou personifikaci a řekne něco v tom smyslu, že i ta horečka, když to viděla, tak to raději zabalila a odešla od ní.

A Petrova tchyně zas může mezi lidmi, nemusí se cítit osamělá ani nepotřebná a může se ujmout své role pozorné hostitelky.

Pane, Ježíši Kriste, prosíme ať se neostýcháme tvou pomocnou ruku přijmout a ať si ji vůbec všimneme.

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

do tvých dlaní vkládáme všechny naše neduhy a strachy, tak moc se potřebujeme cítit užiteční a výkonní, mnohdy pro nás fyzická práce a výkon znamenají příliš. Prosíme, uč nás věci pouštět, osvoboď nás od pocitu, že to všechno udržíme ve svých rukách.

Naplň naše srdce důvěrou, že ani nemusíme.

Ty jsi s námi ať jsme silní nebo slabí. Podáváš nám svou pomocnou ruku.

Prosíme vstupuj do všech těchto situací bezmoci, ztráty smyslu života, zoufalství.

V důvěře, že tvá pomocná ruka dosáhne do všech těchto situací, ti předkládáme:

všechny ztrápené, unavené, nemocné, umírající.

na místa, kde se bojuje a lidé jsou vyháněni ze svých domovů, kde vládne nepokoj a svár.

Prosíme, obdař náš svět pokojem

POSLÁNÍ: Řm 8, 35-39

Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? ³⁶ Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ ³⁷ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. ³⁸ Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ³⁹ ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

POŽEHNÁNÍ:

*At' Hospodin ti žehná
a chrání tě,
at' Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář
a je ti milostiv,
at' Hospodin obrátí k tobě svou tvář
a obdaří tě pokojem.*

KONTAKTY

Druhý sbor ČCE v Praze 3 – Žižkově
Čajkovského 1639/10,
130 00 Praha 3

tel: 222 722 753, 739 244 619

E-mail: zizkov2@evangnet.cz

Web: <https://zizkov2.evangnet.cz>

farářka: Olga Mrázková, tel: 608 474 527,

E-mail: olimrazkova@seznam.cz

Úřední hodiny: po 17-19; jindy (po dohodě)

kurátorka: Eva Potměšilová, tel: 604 180 711,

E-mail: eva.potmesilova@seznam.cz

správa domů: Petr Klas, tel. 603 559 984

E-mail: domycajkov@seznam.cz

úřední hodiny: po: 8h-12h, 16h-18h; út, st a pá: 8h-9h;

čt: 8h-9h, 15h-19h

účetní: Michaela Bartošková

E-mail: michaela.zizkov2@seznam.cz

úřední hodiny: po: 16 h-19h

číslo účtu: 2700073883/2010